

Τρομοκρατία στο όνομα της αντιτρομοκρατίας*

Η δασκάλα του, η κυρία Πολιτεία Ευνουχίδου, είχε φανερά μπερδέψει τον ρόλο της.
 Συνεχώς κανόνες. Συνεχώς υποχρεώσεις.
 Υποχρεώσεις που πάντα έστεκαν πάνω απ' την επιθυμία.
 Το πρέπει έστεκε πάντα πάνω από το θέλω.
 Κανόνες που τελικώς παραβίαζαν με ένα νομιμοφανή τρόπο την εκ γενετής ελευθερία του.
 Κι αυτός ο δύστυχος, παρότι διέκρινε ότι η δασκάλα του ήταν θεότρελη, αναγκάζονταν να «πάει με τα νερά της»...
 Ζούσε τη σκλαβιά των πρωινών περιμένοντας τα αγαπημένα του ελεύθερα απογεύματα.
 Τότε που ζούσε ελεύθερος.
 Τότε που ζούσε.
 Κι έτσι άντεχε.
 Κι έτσι τα κατάφερνε και ήταν άριστος και τυπικός.
 Μα εκείνη ούτε ένα «μπράβο». Ούτε έναν έπαινο.
 Κι όταν μία φορά η εκ γενετής ελευθερία του απαίτησε από εκείνον κάποια παρατυπία, η κυρία Ευνουχίδου έσπευσε να τον σταυρώσει, ξεχνώντας όλα τα καλά δείγματα...
 Δείχνοντας έτσι ότι περίμενε με το δάκτυλο στη σκανδάλη...
 Έσπευσε να θεσπίσει νέους κανόνες.
 Με συνοπτικές διαδικασίες, καθιέρωσε το εσώκλειστο σχολείο.
 Τέρμα τα απογεύματα.
 Τέρμα η ελεύθερη ζωή.
 Τέρμα η ζωή.
 «Και ποιος ο λόγος πλέον να είμαστε τυπικοί;», τη ρώτησε στο επόμενο μάθημα ένας συμμαθητής...
 «Και γιατί αψηφήσατε τόσες καλές προηγούμενες συμπεριφορές;», απόρησε ένας άλλος...
 Κι εκείνος, ψυχρότερος από ποτέ, τρέμοντας από θυμό, σηκώθηκε και έτσι απλά την έσφαξε.
 Είδε στα μάτια της μια μάνα που ποτέ δεν ήτανε περήφανη για τον γιο της.
 Είδα στα μάτια του τον πόνο για την αλήθεια.
 Μόνος ανάμεσα σε τρελούς.
 Ανάμεσα σε νεκρές δασκάλες και μανάδες που μανιακά προσπαθούν να τραβήξουν στον τάφο τους τους μαθητές και τα παιδιά τους.
 Κι ύστερα από χρόνια, είδα μόνο νεκρούς.
 Τυπικούς μαθητές, τυπικούς ανθρώπους... ευνουχισμένους...
 να τραγουδούν απρόσωπα...
 σαν υψίφωνοι καστράτοι...

Όχι φίλοι μου.
 Αυτό το χατίρι πάει πολύ.
 Είπαμε να πάμε με τα νερά τους, αλλά όχι κι έτσι.
 Αρκετά με την κυρία Πολιτεία Ευνουχίδου.
 Αρκετά πρωινά μάς έφαγε με τις ηλίθιες – δήθεν βελτιωτικές – σωφρονιστικές ιδέες της.
 Όχι. Δεν θα ακουμπήσει τα απογεύματα.
 Κάτω τα χέρια από τα απογεύματα.
 Αν δεν υπάρχουν αυτά, αν δεν υπάρχει η προοπτική τους, τότε δεν υπάρχει πλέον κανένας λόγος να πάμε με τα νερά τους.
 Όχι φίλοι μου.

Αυτό το υστερικό ξέσπασμα που ακολούθησε τη μη επιστροφή από την άδεια του Χρ. Ξηρού, ξεπερνά την ανοχή μας.

Μια πολιτεία μάς περίμενε στη γωνία...

με το δάκτυλο στη σκανδάλη...

Τι τη νοιάζουν οι τόσες τυπικές χρήσεις των τόσων πολλών αδειών που είχαν δοθεί στους κρατούμενους της 17 Νοέμβρη...

Αυτή δεν στόχευσε ποτέ τον σωφρονισμό.

Αυτή να τιμωρήσει ήθελε και περίμενε αφορμή.

Και να που τη βρήκε.

Και μόλις τη βρήκε, έβαλε τα άθλια παπαγαλοειδή μεγαλοδημοσιογραφάκια να υπηρετήσουν τον σάπιο λόγο της ύπαρξής τους.

Και να που μια ολόκληρη κοινωνία άρχισε να βλέπει θετικά τις παράτυπες εξαγγελίες του υπουργού για επαναθεώρηση του σε ποιους και με ποιους τρόπους θα χορηγούνται οι άδειες...

(Αλήθεια, από πότε ο υπουργός έχει νομοθετικά δικαιώματα;)

(Αλήθεια, είναι άραγε όλα τα άλλα στο σωφρονιστικό σύστημα τόσο τυπικά τακτοποιημένα, ώστε να δικαιολογείται τέτοιος πανικός από την παρατυπία του Χρ. Ξηρού;)

Σε όλο τον κόσμο τηρείται ο θεσμός των αδειών με εξακριβωμένο θετικό αντίκτυπο στην ομαλή συνέχιση και επαναπροσαρμογή των ζώων των κρατουμένων στην κοινωνία.

Σε όλο τον κόσμο συμβαίνουν μη επιστροφές αδειούχων, φαινόμενο το οποίο ασφαλώς και δεν προκαλεί χαρά, αλλά αντιμετωπίζεται ως αναμενόμενο, μέχρι ενός ποσοστού.

Στην Ελλάδα, αυτό το ποσοστό μη επιστρεφόντων αδειούχων είναι κατά πολύ χαμηλότερο από τον μέσο όρο των αντίστοιχων ποσοστών των άλλων χωρών.

Παρ' όλα αυτά, τις τελευταίες εβδομάδες γίναμε όλοι μάρτυρες αυτής της τρομοκρατικής παραπληροφόρησης.

Η κυρία Κατίνα, όταν βλέπει τα έκτακτα δελτία που διακόπτουν τις σαπουνόπερες που παρακολουθεί, πιστεύει πράγματι πως υπάρχει σοβαρή πιθανότητα να εισβάλει στο σπίτι της ο κακός Ξηρός και να τη σκοτώσει. Μάλιστα, τις τελευταίες μέρες έχει εντελώς ξεχάσει τα τόσο σοβαρά προβλήματα επιβίωσης που συνεχίζουν να την τυραννούν.

Η κυρία Κατίνα, στιγμή δεν έχει σκεφτεί πως ο καλός κύριος υπουργός οδηγεί φανερά με την όπισθεν το ούτως ή άλλως ελαττωματικό κοινωνικό άρμα.

Ε! Εσύ! Βλαμμένε τηλεθεατή!

Πώς είναι δυνατόν να μη διαισθάνεσαι τον φασισμό που παρελαύνει στα βλέμματα όλων αυτών των διεστραμμένων πολιτικών...

Γιατί αφήνεσαι στην ανθρωποφαγία;

Σου αρέσει ακόμα το Κολοσσαίο, ε;

Ή μήπως προτιμάς τη γκιλοτίνα;

Εμπρός λοιπόν. Όλοι μαζί!

Ορμώμενοι – όπως πάντα – από τη δειλία της μάζας.

Πυροβολήστε μας.

Ρίξτε μας στα άγρια θηρία.

Κι ύστερα καθήστε στον άνετο καναπέ σας,

εκεί, μέσα στον ανοικτό τάφο σας

και απολαύστε τη σφαγή μας.

Διότι τολμήσαμε να θέλουμε να ζούμε ελεύθεροι τα απογεύματα.

Διότι τολμήσαμε να θέλουμε να είμαστε ζωντανοί.

Διότι σας θυμήσαμε ότι είστε νεκροί.

Εμπρός λοιπόν.

Μη διστάσετε.
Να ξέρετε όμως, δεν θα είμαστε εύκολη λεία.
Όσο για σένα συγκρατούμενε,
όχι, μη βιαστείς να πεις ότι ο παραπάνω προβληματισμός δεν σε αφορά.
Μην αφήνεσαι να βολευτείς.
Σήμερα είναι ο Ξηρός.
Σήμερα προωθούν τις ειδικές συνθήκες χορήγησης αδειών για τους τρομοκράτες.
Αύριο θα ακολουθήσει κάποιος άλλος.
Αύριο θα θιχτούν τα δικαιώματα μιας άλλης ομάδας κρατουμένων.
Μεθαύριο θα ασχοληθούν μαζί σου.
Μεθαύριο θα σου στερήσουν τη δική σου άδεια.
Μεθαύριο δεν θα έχεις κανένα δικαίωμα να φωνάζεις για τη μη υποστήριξή σου από τους συγκρατούμενούς σου, εάν εσύ σήμερα δεν φανείς συνεπής στη στοιχειώδη υποχρέωσή σου.
Υποχρέωσή μας η καθολική υποστήριξη των δικαιωμάτων μας.
Υποχρέωσή μας η άρνηση μιας ζωής νεκρής.
Ούτως ή άλλως, αγαπητή κυρία Πολιτεία Ευνουχίδου,
αργά ή γρήγορα,
θα πεθάνετε.
Δεν ξέρω για τους υπόλοιπους,
Εγώ πάντως θα ζήσω ελεύθερος.
15/1/14

(Δημοσιεύθηκε στην εφημερίδα «Το κελί»)

*Επεξηγηματικό σημείωμα: Το άρθρο αυτό το έγραψα λίγο μετά τη μη επιστροφή από την άδεια του Χρ. Ξηρού, γεγονός που επιχειρήθηκε να χρησιμοποιηθεί για χειραγώγηση της κοινής γνώμης, σχετικά με την ανάγκη θέσπισης των φυλακών Γ' τύπου (οι οποίες είχαν προετοιμαστεί ήδη, πολύ πριν το αναφερόμενο γεγονός).